

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/42/2016
Identifikačné číslo spisu:	1515000498
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1515000498.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného B. I. a spol. pre zločin nezaplatenia dane spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 278 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2016 o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. júla 2015, sp. zn. 4 Tpo/46/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením z 23. júla 2015, sp. zn. 4Tpo/46/2015 rozhodol tak, že
I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0Tp/346/2015 zo dňa 11. 07. 2015 v celom rozsahu

Podľa § 79 ods. 1 Tr. por. obvinených :

1/ B. I., nar. XX. XX. XXXX/XXXX v J., trvale bytom J., D. X, adresa na doručovanie písomností N. XX,

2/ C. C., nar. XX. XX. XXXX/XXXX v J., trvale bytom J., W. J. X

prepustil ihneď z väzby na slobodu.

II. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť okresného prokurátora zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len dovolateľ), pretože podľa jeho názoru bol napadnutým rozhodnutím porušený zákon v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. a § 72 ods. 1 písm. a) a § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. v prospech obvinených B. I. a C. C..

V úvodnej časti dovolania minister spravodlivosti zrekapituloval základné skutočnosti o tom kto, kedy a pre aký trestný čin začal trestné stíhanie a voči menovaným vzniesol obvinenie a ktorý súd a z akých dôvodov obvinených vzal do väzby a odkedy táto začala plynúť.

Poukázal na výrokovú časť napadnutého uznesenia krajského súdu a stručne zopakoval úvahy odvolacieho súdu, ktorými sa tento riadil pri posudzovaní existencie dôvodov väzby obvinených.

S týmito úvahami odvolacieho súdu vyslovil nesúhlas, pretože podľa jeho názoru „boli v doterajšom trestnom konaní preukázané skutočnosti, ktoré u obvinených zakladajú prokurátorom navrhované dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por.“.

Poukázal na výpoveď obvineného B. I. z 09. júla 2015, v ktorej niekoľkokrát uviedol, že sa v minulosti chystal vycestovať s rodinou do USA, kde vlastní rodinný dom, má tam podnikateľské aktivity a často sa tam dlhodobejšie zdržiaval. V spojení s tým, že obvinený je v predmetnom trestnom konaní stíhaný za ďalší zločin, kde mu opäť hrozí nepodmienečný trest odňatia slobody a vzhľadom na to, že má zázemie v cudzine kam často cestuje (je reálne vycestovanie), existuje dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu.

Konštatoval, že obvinený C. C. sa v mieste trvalého bydliska nezdržuje, miesto jeho skutočného pobytu bolo zistené až operatívno - pátracou činnosťou a na podklade tejto sa podarilo ustáliť miesto jeho stáleho pobytu a podať návrh súdu na vykonanie domovej prehliadky v tomto priestore. V spojení s tým, že obvinený je v predmetnom trestnom konaní stíhaný za ďalší zločin, kde mu opäť hrozí nepodmienečný trest odňatia slobody, existuje dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu.

Tieto skutočnosti podľa dovolateľa dostatočným spôsobom odôvodňujú dôvod tzv. útekovej väzby, nakoľko pri rozhodovaní o väzbe sa nevyžaduje úplná istota, že obvinený bude konať podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. ak nebude vzatý do väzby, ale postačuje, že táto hrozba s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti je reálna.

Upriamil pozornosť na to, že po vznesení obvinenia bude potrebné vypočúť množstvo svedkov a vyšetrovanie je vedené pre zločin, ktorý bol spáchaný vysoko sofistikovaným spôsobom tak, aby orgánom činným v trestnom konaní bola čo najviac sťažená možnosť preukázať úmysel obvinených spáchať tento zločin. Obvinení na jeho spáchanie využili osobu G. D., tzv. „bieleho koňa“, pričom z výpovede tohto bolo zistené, že už bol ovplyvňovaný v čase, keď musel na pokyny obvinených konať za spoločnosť M., s. r. o. Menovaný bol tiež inštruovaný obvineným C. C. alebo osobami, ktoré na jeho pokyn konali, ako sa má zachovať v prípade vzniku problémov s touto skutočnosťou, a je preto daná dôvodná obava z kolúzneho konania obvinených. Je teda preukázané, že k ovplyvňovaniu svedka G. D., ktorý usvedčuje obvinených už došlo a to v smere ako sa má zachovať v prípade vzniku problémov ohľadne spoločnosti M., s. r. o. Ide preto o konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že ponechaním obvinených na slobode dôjde k ovplyvňovaniu alebo zastrašovaniu tohto, alebo iných svedkov zo strany obvinených, a to aj vzhľadom na násilnú trestnú činnosť a jej povahu, pre ktorú sú obvinení stíhaní v iných trestných veciach.

Uviedol, že obvinený B. I. je stíhaný pre viacero trestných činov vrátane obzvlášť závažného zločinu, v jednom prípade sa mal dopustiť skutku so zbraňou aj ako člen organizovanej skupiny, pričom tieto konania sú aktuálne v štádiu konania pred súdmi (ide o konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1T/9/2012, pre zločin vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, ktoré je v štádiu opätovného prejednávania a rozhodnutia veci na prvostupňovom súde po jeho vrátení odvolacím súdom a konanie vedené na tom istom súde pod sp. zn. 1T/82/2012, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktoré je v štádiu odvolacieho konania na Krajskom súde v Bratislave. Z týchto skutočností vyplýva

dôvodná obava, že obvinený bude aj naďalej pokračovať v páchaní tej istej trestnej činnosti alebo aj v ďalšej, nakoľko je tu dôvodné podozrenie, že neustále vyvíja protizákonné aktivity trestného charakteru, pričom trestnú činnosť pácha väčšinou nie ako samostatný páchatel', ale v spojení s viacerými páchatel'mi, vrátane organizovanej formy páchania trestnej činnosti.

Vo vzťahu k obvinenému C. C. zdôraznil, že bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 02. marca 2015, sp. zn. 1T/76/2012 uznaný vinným zo spáchania zločinu hrubého nátlaku formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a obzvlášť závažného zločinu vydierania spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedenásť rokov, pričom konanie je v štádiu pred odvolacím súdom. Obvinený je tiež trestne stíhaný uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene z 11. júna 2015 pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zák. a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Tr. zák. pod sp. zn. ORP-506/1-VYŠ-ZV-2014.

Zo skutočností, že obvinený je v súčasnosti stíhaný za viacero trestných činov a aktuálne mu je vznesené obvinenie za ďalší daňový zločin, ktorý bližšie nekonkretizoval vyplýva dôvodná obava, že bude aj naďalej pokračovať v tej istej trestnej činnosti alebo ďalšej, keďže je tu dôvodné podozrenie, že neustále vyvíja protizákonné aktivity trestného charakteru a trestnú činnosť pácha aj ako člen organizovanej skupiny.

U obidvoch obvinených je teda daný aj dôvod tzv. preventívnej väzby, ktorej zmyslom je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. Tento väzobný dôvod sa odlišuje od zvyšných dvoch dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je aj predchádzanie trestnej činnosti. Medzi konkrétne dôvody, o ktoré sa táto obava z pokračovania v trestnej činnosti v danom prípade opiera patrí skutočnosť, že obaja obvinení sú trestne stíhaní pre iné trestné činy vrátane obzvlášť závažného zločinu, sú členmi organizovanej skupiny a obvinený C. C. je navyše stíhaný aj pre iný daňový zločin. Uvedené trestné stíhania majú jednoznačne výpovednú hodnotu o spôsobe života obvinených.

Podľa názoru dovolateľa z týchto dôvodov nie je preto možné sa stotožniť s názorom krajského súdu, že u obvinených neboli zistené konkrétne skutočnosti, ktoré by sa dali podradiť pod materiálne dôvody väzby. Trestný poriadok podmieňuje možnosť vzatia obvineného do väzby existenciou dôvodnej obavy vyplývajúcej z konania obvineného alebo z ďalších konkrétnych skutočností vo vzťahu k niektorej nežiaducej forme správania, označovanej ako dôvod väzby. Konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z následku alebo viacerých následkov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Tr. por. sa rozumejú také skutočnosti, ktoré reálne odôvodňujú takúto obavu. Výklad zákonných znakov „konkrétne skutočnosti“ je predovšetkým vecou súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie konkrétnej trestnej veci musia posúdiť, či vzatie do väzby je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení úsilia nemožno dosiahnuť inak. Pre aplikáciu tohto znaku nie sú dané objektívne a nemenné kritériá, ale tieto kritériá treba vždy vyvodiť z povahy konkrétnej a individualizovanej veci, vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov a ďalších znakov upravených v tomto ustanovení.

S poukazom na uvedené dovolateľ vyslovil názor, že u obvinených B. I. a C. C. všetky zákonné podmienky väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. sú splnené.

Okresný prokurátor sa v písomnom vyjadrení stotožnil s dovolaním dovolateľa, pretože u obvinených sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por., a preto navrhol, aby bolo podanému dovolaniu vyhovie v celom rozsahu.

Obvinený B. I. v písomnom vyjadrení a jeho doplnkoch k podanému dovolaniu prostredníctvom obhajcu uviedol, že dôvodnosť podozrenia ako základná materiálna podmienka väzby podľa jeho názoru daná nie je, pretože spoločnosť C. - W. a. s. v čase splatnosti daní bola insolventná, a preto nebola naplnená

subjektívna ani objektívna stránka trestného činu. Skutočnosti, na podklade ktorých voči nemu vyšetrovateľ vznesol obvinenie vykonaným dokazovaním preukázané neboli. On ani spoluobvinený C. C. v kritickom čase už žiadnu relevantnú funkciu z hľadiska spáchania skutku nezastávali a svedok G. D. vypovedal, že ho nepozná a nikdy ho nevidel. V súvislosti s výkonom funkcie člena predstavenstva spoločnosti C. - W., a. s. podrobne poukázal na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 194 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. a čl. XVII ods. 2 veta druhá stanov uvedenej spoločnosti a zápis sp. zn. X/Rc/XXXX/XXXX Okresného súdu Bratislava I z 24. novembra 2015) a konštatoval, že táto skončila 27. septembra 2009. K upozorneniu na zmenu právnej kvalifikácie v zmysle § 206 ods. 6 Tr. por., ktorá mu bola oznámená listom vyšetrovateľa 30. decembra 2015 s tým, že jeho konanie bude ďalej posudzované ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku spolupáchateľstvom podľa § 20, § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2011 namietol, že mu nie je zrejmé, na akom skutkovom základe mal tento trestný čin spáchať. Je nepochybné, že skutková veta vzneseného obvinenia neobsahuje zákonné znaky posledne uvedeného trestného činu, navyše nebol vypočutý štatutárny zástupca poškodenej organizácie a nie je jasná ani výška škody, ktorá jej mala byť trestným činom spôsobená ako obligatórny znak tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 237 ods. 4 písm. a) Tr. zák. Napriek tomu, že ide o úmyselný trestný čin, jeho úmysel doposiaľ vykonaným dokazovaním preukázaný nebol a navyše trestné oznámenie podal Daňový úrad v J. a nie spoločnosť C. - W., a. s. V súvislosti so zmenou právneho posúdenia stíhaného skutku sa podrobne zaoberal úvahami o zachovaní totožnosti skutku opierajúc sa pritom o právnu teóriu a súdnu prax, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TzoV 1/2005 s tým, že totožnosť skutku zachovaná nie je. Poukázal na výpoveď spoluobvineného C. C., ktorý vypovedal, že svedka G. D. na sprostredkovanie našiel on a tento uviedol číslo účtu do sprostredkovateľskej zmluvy. Zdôraznil, že nevedel a ani nemal ako zistiť, že uvedené číslo účtu v zmluve o sprostredkovaní nie je číslom účtu spoločnosti M., s. r. o. Poukázal aj na výpoveď svedka JUDr. M. Q., z obsahu ktorej vyplýva, že zmluvu o sprostredkovaní vyhotovil on, v tom čase ho nepoznal, v súvislosti so zmluvou s ním nehovoril a ani sa s ním nestretol.

V ďalšej časti podaného vyjadrenia poukázal na zákonné znenie dôvodov väzby uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por.

K argumentácii dovolateľa vo vzťahu k tzv. „útekovej“ väzbe uviedol, že svojím konaním a listinnými dôkazmi (kópiami pasov jeho a jeho rodinných príslušníkov a letenkami) nachádzajúcimi sa v spise dostatočne preukázal, že nemá v úmysle utiecť. Podrobne poukázal na viaceré pobyty v zahraničí, z ktorých sa napriek prebiehajúcemu trestnému stíhaniu vždy vrátil, vysvetlil dôvod svojho pobytu v USA, ako i to, že spolupracuje s orgánmi činným v trestnom konaní a ich úkonom sa nevyhýba. Konštatoval, že od jeho prepustenia z väzby (23. júla 2015) už uplynula dlhá doba na to, aby preukázal, že nemá úmysel ujsť alebo sa skrývať. Vyslovil názor, že tento dôvod väzby je splnený len pri rozumnom stupni pravdepodobnosti, že sa bude správať spôsobom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., pričom je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a vlastností obvineného.

K tzv. „kolúznei“ väzbe namietol, že potreba vykonania dokazovania výsluchmi svedkov sama osebe dôvod väzby nezakladá a v posudzovanej veci už všetci relevantní svedkovia vypočutí boli bez toho, aby vypovedali skutočnosti svedčiace v jeho neprospech. Opätovne upriamil pozornosť na to, kedy bol prepustený z väzby na slobodu s tým, že žiadnym zo spôsobov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. nekoná.

Napokon k tzv. preventívnej väzbe poukázal na odstup času od skutku, ktorý mal byť spáchaný (rok 2010), prezumpciu nevinu a v súvislosti s touto konštatoval, že trestné stíhania v iných veciach pre druhovo odlišné skutky, ktoré navyše neboli doposiaľ právoplatne skončené (v týchto veciach bol spod obžaloby prokurátora oslobodený), nemôžu zakladať dôvodnú obavu z konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Z týchto dôvodov navrhol, aby najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietol.

Obvinený C. C. v písomnom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti prostredníctvom obhajcu uviedol, že s napadnutým rozhodnutím krajského súdu súhlasí v celom rozsahu a dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. podľa neho nie sú dané.

Rovnako ako obvinený B. I. poukázal na ich zákonné znenie a konkrétne skutočnosti, ktoré aplikáciu dôvodov väzby vylučujú.

Uviedol, že má stále bydlisko t. j. miesto kde stále a skutočne býva, ktoré je potrebné interpretovať širšie ako trvalý pobyt. Pri posudzovaní tejto otázky je pritom rozhodujúca skutočnosť, že je zabezpečená aktívna spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní, o čom svedčí jeho osobná účasť na ich úkonoch. Len v opačnom prípade by mohla vzniknúť dôvodná obava z jeho konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Trestné stíhanie vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1T/76/2012 nie je doposiaľ právoplatne skončená a nepodmienečný trest odňatia slobody mu bol uložený už v marci 2015. Z toho vyplýva, že ak by chcel ujsť, mal na to vytvorený dostatočný časový priestor. Napriek tomu sa tak nestalo a sám dokonca 31. marca 2015 orgány činné v trestnom konaní vyhľadal. Spôsobom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. nekonal ani z dôvodnej obavy o svoj život napriek tomu, že disponuje informáciou, že približne od februára 2015 sú pripravení strelci, ktorí ho majú odstrániť. Napokon aj krajský súd v Bratislave o jeho prepustení z väzby rozhodol ešte 23. júla 2015 a doposiaľ neušiel.

Poukázal na ustálenú judikáciu, z ktorej vyplýva, že samotná skutočnosť, že v priebehu trestného stíhania majú byť vykonané ďalšie procesné úkony (dokazovanie výsluchmi svedkov a pod.) sama osebe neznamena, že obvinený bude konať spôsobom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. Od skutku, ktorý mal byť spáchaný uplynul dlhší čas a neexistuje dôkaz o tom, že sa pokúsil o takéto konanie. Svedok G. D. bol vo veci vypočutý už viackrát a jeho výpoveď ovplyvňovaniu nenasvedčuje. Všetci dôležití svedkovia boli vo veci už vypočutí, a preto vplývať na nich nie je možné. Zároveň zdôraznil, že dokazovanie trestného činu tohto druhu je založené najmä na listinných dôkazoch, ktoré po tak dlhom čase nie je možné dopĺňať, ako i to, že nielen krajský, ale ani okresný súd dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. u neho nezistil.

Obvinený ďalej namietol, že dôvod tzv. preventívnej väzby nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že je v súčasnosti trestne stíhaný za viacero trestných činov. Podľa jeho názoru obavu z konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. možno považovať za reálnu len v prípade pokračovania tej istej trestnej činnosti ako je tá, pre ktorú je stíhaný teda v prípade dôvodnej obavy, že spácha ten istý trestný čin alebo trestný čin rovnakej povahy. Stíhaný je za trestný čin hospodárskej povahy a ten je výrazne odlišný od zločinu hrubého nátlaku spolupáchateľstvom podľa § 20, § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. a obzvlášť závažného zločinu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktoré patria medzi trestné činy proti slobode a ľudskej dôstojnosti. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, a preto tento doposiaľ nenadobudol právoplatnosť. V tejto veci okresný ani krajský súd napriek tomu, že je stíhaný za závažnejší trestný čin a hrozí mu uloženie podstatne vyššieho trestu odňatia slobody, dôvody väzby u neho nevideli. Namietol, že pokiaľ ide o prečiny krivého obvinenia a ohovárania, obvinenia za tieto boli vznesené účelovo a druhovo i vecne ide o odlišné prečiny, ktoré môže páchateľ spáchať dokonca aj vo výkone väzby. Súadne trestaný doposiaľ nebol a samotná existencia ďalších trestných konaní voči nemu na vyslovenie dôvodov väzby nestačí. Poukázal na to, že skutok sa mal stať v roku 2009 a nešlo o opakujúci alebo pokračovací trestný čin, a preto nie je možné logicky očakávať pokračovanie v tejto údajnej a doposiaľ nedokázanej trestnej činnosti.

Obvinený napokon poukázal na účel väzby, ktorú je nevyhnutné použiť primerane, len v nevyhnutných prípadoch a na nevyhnutný čas za existencie konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvodnú obavu z konania obvineného uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. Existencia takýchto skutočností však v posudzovanom prípade preukázaná nebola.

Z týchto dôvodov navrhol, aby najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky

podľa § 392 Tr. por. zamietol.

Prvostupňový súd po postupe v súlade s § 376 Tr. por. predložil spis s dovolaním obvineného dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 2 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe.

Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

- a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť hneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,
- b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo
- c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Krajský súd po splnení svojej prieskumnej povinnosti v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že v čase jeho rozhodovania existovala dôvodnosť podozrenia, že skutok, pre ktorý sú obvinení stíhaní naplňal zákonné znaky zločinu nezaplatenia dane spolupáchateľstvom podľa § 20, § 278 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a existuje dôvodné podozrenie, že tento spáchali obvinení. Dôvodnosť podozrenia oprel o výpovede obvinených B. I. a C. C., svedkov G. D., M. J., Mgr. C. Q., kópie listinných dôkazov Daňového úradu J., zápisnicu o vykonaní domovej prehliadky, resp. prehliadky aj iných priestorov a pozemkov u obvineného B. I., zápisnicu o vykonaní domovej prehliadky u obvineného C. C. z 08. júla 2015, kópiu fotodokumentácie (fotoalbumu použitého pri rekognícii osoby podľa fotografií (č. l. 439 - 453), kompletnú fotokópiu originálu spisového materiálu spol. C. - W., a. s. z Obchodného registra SR (rovnopisy - A, B), kompletnú fotodokumentáciu originálu spisovej zložky spoločnosti M., s.r.o., so sídlom B. J., B. XX z Obchodného registra SR, kompletnú fotokópiu originálu súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 23Cb/33/2011 - obsahom ktorého je súdne konanie fiktívneho vymáhania pohľadávky od spoločnosti M., s. r. o., kompletnú fotokópiu originálu súdneho spisu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 65Cbr/40/2012 o zrušení spol. M., s.r.o., kompletnú fotokópiu originálu spisovej zložky spol. M., s.r.o. zo Živnostenského registra, na úradné i ďalšie listinné záznamy.

Pri rešpektovaní prezumpcie nevinu krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že vznesené obvinenie je dostatočne podporené doposiaľ produkovanými dôkazmi a nie je možné konštatovať jeho zjavnú neopodstatnenosť a tým aj neopodstatnenosť „základu“, z ktorého je potrebné vychádzať pri posudzovaní toho, či je vôbec možné uvažovať o väzobných dôvodoch a tým považoval zákonnú podmienku uvedenú v návete § 71 ods. 1 Tr. por. za splnenú.

Pri skúmaní ďalších materiálnych podmienok väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. krajský súd vychádzal z obsahu predloženého spisu, zo zákonného znenia týchto ustanovení, z článku 17 Ústavy Slovenskej republiky a ustálenej judikatúry riešiacej posudzovanú otázku s tým, že len samotné vznesenie obvinenia nepostačuje na to, aby boli obvinení vzatí do väzby a na podklade nich

nezistil u obvinených žiaden z dôvodov väzby.

Najvyšší súd preskúmaním obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ v podanom dovolaní (podstata ktorého je podrobne uvedená v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia) namieta záver krajského súdu o neexistencii dôvodov väzby u obvinených B. I. a C. C. s tým, že podľa jeho názoru dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. u obvinených sú dané.

Najvyšší súd sa preto pri plnení svojej prieskumnej povinnosti sústredil na skúmanie otázky, či v čase rozhodovania krajského súdu boli u obvinených dané dôvody väzby ako to v podanom dovolaní tvrdí dovolateľ.

Preskúmaním obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu a predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zo skutkového aj právneho hľadiska veľmi podrobne vysvetlil na podklade akých úvah dospel k záveru o absencii dôvodu väzby u obvinených podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Z hľadiska možného konania obvinených uvedeného v tomto ustanovení Trestného poriadku poukázal na všetky skutočnosti, ktoré takýto záver ku dňu jeho rozhodnutia vylučovali nielen vo vzťahu k posudzovanej veci, ale aj vo vzťahu k iným prebiehajúcim trestným stíhaniam obvinených opierajúc svoje úvahy aj o rozhodnutia najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky zaoberajúce sa posudzovanou problematikou. Zároveň aj vo vzťahu k hrozbe uloženia vysokého trestu vysvetlil, prečo táto sama osebe takýto dôvod väzby obvinených nezakladá, poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napokon aj z vyjadrení obvinených k dovolaniu ministra spravodlivosti a ich príloh najvyšší súd zistil, že napriek všetkým jeho dovolacím tvrdeniam vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu obvinení, hoci im v tom nič nebránilo, spôsobom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. nekonali, zdržiavajú sa na adresách, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní známe a sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii.

Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. tento u obvinených nezistil nielen krajský súd, ale ani okresný súd, ktorý obvinených vzal do väzby len z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Tr. por. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd svoje úvahy logicky vysvetlil tým, že výsluchy svedkov trestnej činnosti, ktorá mala byť spáchaná boli už vykonané a vykonanie ďalších procesných úkonov samé osebe dôvod kolúznei väzby nezakladá. Krajský súd aj v tomto prípade poukázal na ustálenú judikatúru a rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa posudzovanej otázky. Najvyšší súd k tomuto dôvodu väzby navyše poznamenáva, že z obsahu predloženého spisu vyplýva, že skutok, pre ktorý sú obvinení stíhaní mal byť spáchaný pred viacerými rokmi a obvinení v prípade svojho úmyslu už mali dostatok času na konanie uvedené v § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia taktiež vysvetlil, prečo u obvinených nezistil ani dôvod tzv. preventívnej väzby. Správne pritom poukázal na skutočnosť, že obvinení súdne trestaní doposiaľ neboli a že takýto dôvod väzby je u obvinenej osoby daný len v prípade existencie dôvodnej obavy vyplývajúcej z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaná (správne pokračovať), dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsila alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravovala alebo ktorým hrozila. V súlade so stavom veci upriamil pozornosť na to, že dokonanie trestného činu ani iné ďalšie formy konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obvinených so zreteľom na to, že trestný čin mal byť už spáchaný do úvahy neprichádzajú. Správne tiež konštatoval, že pod pojmom pokračovať pritom nie je možné rozumieť len všeobecné nebezpečenstvo z možného pokračovania v bližšie neurčenej trestnej činnosti, ale konkrétnu skutočnosť, z ktorej vyplýva, že hrozí nebezpečenstvo z pokračovania v trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný, respektíve obdobnej trestnej činnosti. Poukázal tiež na skutočnosť, že u obvinených už boli v iných trestných veciach vyhlásené neprávoplatné rozsudky (u obvineného B. I. oslobodzujúci a u obvineného C. C. odsudzujúci).

Najvyšší súd uvádza, že obvinení sú vo veciach, na ktoré v podanom dovolaní poukázal dovolateľ trestne stíhaní za iný druh trestnej činnosti, ktorá mala byť v prevažnej miere spáchaná pred trestnou

činnosťou v posudzovanej veci (obvinený B. I. vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1T 9/2012 a obvinený C. C. vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1T 76/2012), pričom obvinený B. I. bol v obidvoch veciach vedených na Okresnom súde Bratislava I (sp. zn. 1T 9/2012 a 1T 82/2012) podľa § 285 písm. a) Tr. por. hoci neprávoplatne spod obžaloby okresného prokurátora oslobodený. Z uznesenia o trestnom stíhaní obvineného C. C. vydaného vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Zvolen z 11. júna 2015, sp. zn. ORP - 506/1 - VYŠ - ZV - 2014 najvyšší súd taktiež zistil, že trestné činy, ktoré mal obvinený spáchať sú trestnými činmi proti poriadku vo veciach verejných a proti iným právam a slobodám, t. j. ide o druhovo celkom odlišné trestné činy ako tie, pre ktoré je obvinený v posudzovanej veci stíhaný. Z obsahu tohto uznesenia navyše vyplýva, že obvinený ich mal spáchať s veľkým časovým odstupom od skutku, za ktorý je v posudzovanej veci stíhaný písomným podaním z 02. mája 2014 adresovaným Okresnej prokuratúre Zvolen označeným ako „Žiadosť o preverenie konania dole uvedených osôb a prípadne iných osôb a či toto konanie nie je trestným činom" a „Sťažnosť na advokáta Slovenskej advokátskej komore", v ktorých vyslovil svoje výhrady s konaním v nich označených osôb. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní len všeobecne poukázal aj na ďalšie trestné stíhanie obvineného C. C. pre daňový zločin, najvyšší súd už v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia konštatoval, že toto dovolateľ bližšie ani nekonkretizoval.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.